

Heidelberg, 30. junija 2013

Si pozabila, da smo v EU?

Draga mami,

samo brez panike, prosim. Že po telefonu sem ti povedala, da se zdaj dobro počutim. Zobozdravnik mi je predpisal antibiotike in meni, da mi bo lahko pozdravil zob. Ob sprejemu v zobozdravstveno ambulanto so me obravnavali enako kot druge paciente, na vrsto pa sem prišla takoj. Pokazala sem svojo evropsko kartico zdravstvenega zavarovanja, za vsak primer pa sem shranila tudi račun. Pismu prilagam kopijo računa in pooblastilo, da boš v mojem imenu lahko uredila vse potrebno pri Zavodu za zdravstveno zavarovanje. Prav nobene potrebe ni, da bi z očkom prišla pome in me odpeljala v Slovenijo. Resno mislim.

Povej mojemu tečnemu bratu Alešu, da mu bom večno hvaležna za nasvet, naj se potegujem za štipendijo v okviru programa Erasmus Mundus. V Heidelbergu uživam v novih kulinaričnih doživetjih, novih poznanstvih, sklenila pa sem tudi nekaj pristnih prijateljstev. Kot sem ti že tisočkrat obljubila, bom božič preživela doma. Častna beseda. Ker te poznam kot lasten žep, vem, da že nestrpno pričakuješ božične praznike, čeprav so ti še daleč. Za božič pa bi rada domov pripeljala še nekoga, mojo sostanovalko Lariso. Za Lariso je letalska karta do Moskve predraga, zato se za praznike ne bo vrnila domov. Kaj praviš, jo lahko povabim v imenu nas vseh? Prosim, sporoči mi čim prej. Larisa kot ruska državljanka namreč za vstop v Slovenijo in ostale evropske države potrebuje vizum. Zanja so krajša potovanja po Evropi precej zapleten podvig, tako pa bi lahko obiskala vsaj Slovenijo.

Moja diploma napreduje, naj te nič ne skrbi. Profesorji in asistenti na univerzi so mi v veliko pomoč. Odločila pa sem se tudi za sodelovanje pri študentskem raziskovalnem projektu o vplivu proteinov na prepustnost celične membrane. To mi bo po zaključku študija biokemije odprlo marsikatera vrata. Ko diplomiram, se bom morda prek Evropskega portala za zaposlitveno mobilnost (EURES) prijavila za pripravništvo v kateri izmed držav članic Evropske unije. Sicer pa bo odločitev padla, ko diplomiram. Zato ne skrbi in ne razmišljaj preveč o tem. Vem, da me neznansko pogrešaš. Ampak saj nisem tako daleč, ne zares. Po telefonu se slišiva skoraj vsak dan ... Še dobro, da znotraj EU gostujoči klici niso več dragi kot žafran.

V glavnem, se kmalu spet slišiva po telefonu. Do takrat pa vas vse lepo pozdravljam in mislim na vaju z očkom, pa tudi na Aleša, čeprav si tega včasih ne zasluži.

Lep pozdrav,

Mojca